

1. Modrá

„Modrá! Modrá!“ ozvalo se za dveřmi Pamelina pokoje a skleněnou výplň rozeznělo prudké bušení pěstí.

„Co? Co je?“ vyletěla vyděšeně.

„Modrá,“ zopakoval hlas a po chvíli se bušení ozvalo u dveří do obýváku.

Pamela s ulehčením dopadla zpátky na polštář. Měla pocit, že pořádně usnula teprve před chvílí. Ranní budíček jí připadal jako naprostá podpásovka. Vzápětí jí došlo, že dnešní modrá, tedy pondělí, zároveň znamená první den v nové škole.

„Nee,“ zavyla zoufale.

Bylo čtvrt na sedm. Nejradši by dnešek strávila v posteli, ale s bráchovým jekotem za zády usoudila, že ve škole bude přece jen víc klidu. S povzdechem sáhla po modrém tričku připraveném vedle postele a prosmýkla se do koupelny.

„Připravuju snídani, tak si pospěš,“ křikla za ní máma, na jejímž hlase bylo znát, že by také ještě spala, kdyby to šlo.

Neměli za sebou úplně klidnou noc. Jeremiáš si v bytě, do které se přestěhovali teprve před měsícem, ještě nezvykl. Dneska se probudil už chvíli po půlnoci a od té doby v naprostě pravidelných dvacetiminutových intervalech splachoval záchod. Pamela usoudila, že uklízel. Ráno totiž nemohla najít gumičky do vlasů,

ozdobnou sponku a přívěsek na klíče. A máma postrádala balíček papírových kapesníků, propisku, dva zvýrazňovače a několik vizitek, které večer nechala ležet na stole v kuchyni. Ty vizitky ji mrzely nejvíc, protože znamenaly kontakt na potenciální klienty, kterým mohla z domova vést účetnictví.

Když Pamela strčila hlavu do kuchyně, Jeremiáš už seděl u stolu, pečlivě vydlobával rozinky ze svých čtyř tvarohových koláčů a na ubrusu je rovnal do řádku s pravidelnými rozestupy.

„Modrá,“ poznamenal spokojeně, když pohledem zavadil o rukáv jejího trička. „Modrá,“ zopakoval, když před něj mámina ruka v modrém roláku postavila hrnek s čajem.

Jeho hrnek s čajem. Byl na něm obrázek slona, jehož chobot tvořil ouško hrnečku. Když mamka před lety poznala, že si Jeremiáš vytvořil na hrnečku závislost, nakoupila hned celou sadu. Ale i přes úzkostlivou opatrnost se hrnky postupně rozbíjely. Tenhle byl předposlední. Co se stane, až se rozbije i ten poslední, na to máma s Pamelou nechtěly ani pomyslet.

Jeremiáš dožvýkal své čtyři tvarohové koláče. Dopil čaj a na znamení, že je hrnek prázdný, ho postavil dnem vzhůru. Zbylé kapičky tekutiny stekly po stěnách hrnku a zvolna se vpíjely do ubrusu sotva znatelným vlhkým kolečkem. Maminka už dávno poznala, že odnaučit Jeremiáše tenhle rituál je zbytečně vynaložená energie. A starat se o kluka jako on vyžaduje šetřit silami, jak jen to jde.

Jeremiáš vstal a s velkou zinkovanou poklicí od hrnce, v kterém se za dob prababiček vyvářelo prádlo, se postavil ke dveřím. Nebylo třeba dívat se na hodiny. Všichni věděli, že je přesně 7.10.

„Tak jdeme,“ řekla máma a sáhla po kabelce.

„Budeme tam zbytečně brzo,“ namítla Pamela, ale i jí bylo jasné, že tahle poznámka je naprosto bezpředmětná.

Bylo nemyslitelné, aby z domu vyšli byť jen o pět minut později. Nebo dřív. Vnitřní čas v Jeremiášově hlavě byl něco, co se nedalo oblafnout. Jestliže se jednou začalo do školy odcházet v 7.10,

bude to tak už navždycky a nezáleží na tom, v jakém městě škola je a jak daleko to mají z domu.

U výtahu naneštěstí potkali sousedku.

„Tak už jste se zabydly, děcka?“ začala rozverně. „Kam s tou poklicí?“

Pamela s mámou otevřely pusy k odpovědi, ale Jeremiáš byl rychlejší.

„Není modrá!“ vřískl a zapíchl ukazováček sousedce do břicha.

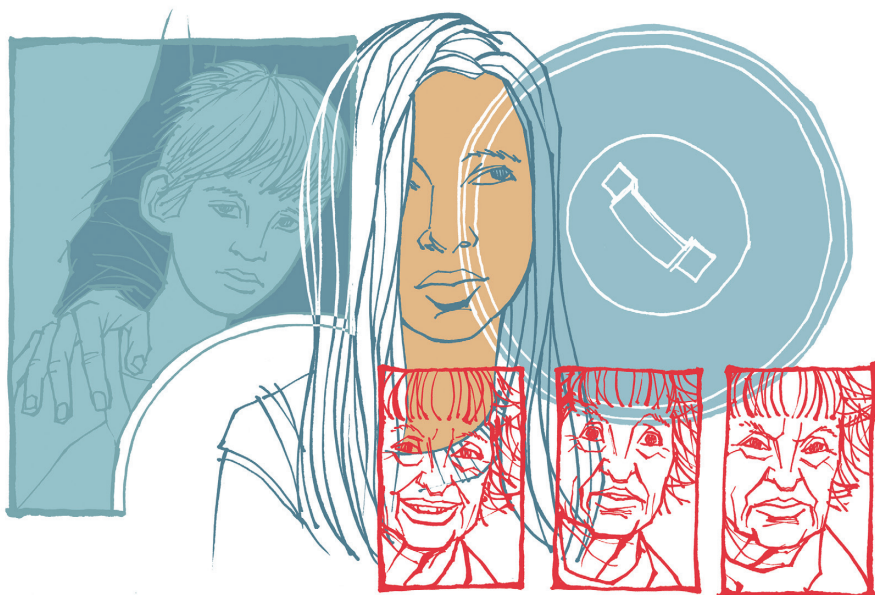
Paní Souhraďáková zděšeně vyjekla.

V tu chvíli přijel výtah. Jeremiáš sousedku odstrčil stranou a s pokličkou, kterou třimal jako Achilles svůj štít, nakráčel do kabiny.

„Není modrá. Nepojedeš,“ houkl přes rameno.

„No co... toto... spratku nevyčválněj!“ zahrozila za ním pěstí.

„Promiňte. Promiňte, nezlobte se. On to tak nemyslel,“ omlouvala se máma.

Pamela jen rozpačitě krčila rameny. Co se vlastně stalo tak zvláštního? Jenom další zářez do dlouhé řádky trapasů.

Byla přesvědčená, že bude ve škole jako první, když šla o tolik dřív, ale ve třídě už seděl nějaký kluk a upřeně zíral do tabletu.

„Ahoj,“ usmála se rozpačitě a popošla k němu blíž. „Je tohle 8. A, že jo? Já jsem tu nová. Pamela,“ napřáhla k němu ruku.

Sjel ji letmým pohledem od pravého ramene po kolena, u nichž jí končila sukně, podávanou ruku ovšem ignoroval.

„Nová? Co to znamená? To jako žes sem loni nechodila?“

„To teda fakt nechodila. Máš snad pocit, že mě znáš?“ rozesmála se a odmítnutou rukou si roztržitě prohrábla vlasy, protože jiný zastírací manévr, kterým by překryla klukovo nezdvůřáctví, ji nenapadl.

„Pocit? Hloupost!“ vyštěkl a vyrazil ze třídy.

„To to dobře začíná,“ povzdychla si a také vyšla na chodbu.

Napadlo ji, že možná bude lepší, když ji do nové třídy uvede ředitelka nebo aspoň třídní. Tohle kluka očividně zaskočila, tak ať neudělá stejnou chybu i s dalšími.

Nová škola. Noví spolužáci. Měla jsem trochu obavy, protože přece jen osmička je osmička, ale první den byl v pohodě. Teda až na toho kluka hned ráno. Školu měním počtvrté, takže už vím, co mě čeká. Okukování zdálky. Špitání holek v hloučku. Zkusmo vyslané přídržlosti kluků. Vyptávání učitelů na bývalou školu a na můj prospěch. Normálka. Za týden dva splynu s davem. Nejdřív možná jen naoko, ale pak i doopravdy. Musím. Chci. Nedokázala bych být sama uprostřed lidí. Potřebuju cítit, že k nim patřím, že někam zapadám. Tahle škola nevypadá špatně. Strašně, strašně moc si přeju, abych tu vydržela do konce devítky. Jenže to nezáleží na mně, ale na Jeremiášovi. Jestli bráčku ze školy zase vyrazej, pošupajdíme jinam, jako už tolikrát.

„Tak jak to šlo?“ zeptala se Pamela odpoledne opatrně mámy.
„Všechno v pohodě?“

„Jakž takž,“ kývla maminka. „Ani nechtěl, abych s ním šla do třídy. Jen jsem musela učitelce vysvětlit, že pokud Remík sám pokličku neodloží, tak mu ji nikdo násilím nevezme.“

„To teda nevezme,“ vyprskla Pamela, když si vzpomněla, jak se o to před půl rokem marně pokoušel doktor na zubním středisku.

Přitom to tehdy kdovíjaká legrace nebyla. Ten zubař myslel, že Jeremiáše přepere, ale akorát dostal pokličkou po hlavě a šlo se domů. Při další návštěvě vymyslela sestřička, že by si Remík mohl na tu pokličku v křesle sednout, a pak už šlo všechno, jak to doma s Remíkem podle předem připravených obrázků nacvičovali. Sednout na židli. Otevřít pusy. Nechat si spravit zub. Vypláchnout si pusy. Vodu nepolykat, ale vyplivnout do umyvadélka vlevo od křesla. Znovu otevřít pusy... Proč i ty nejjednodušší věci musí být s Jeremym tak složité?

„Jen Remíkova asistentka se mi úplně nezdá,“ vytrhla máma Pamelu z úvah. „Nejsem si jistá, že ho zvládne. Připadalo mi, že je z něj trochu vyplašená. No, musíme doufat, že něco nekiksne.“

„Nekiksne, mami, uvidíš,“ pohládila Pamela mámu po vlasech.

U kořínek už jí zase probleskují šediny, všimla si nespokojeně. Na to je přece ještě mladá.

„V sobotu ti dobarvím hlavu, jo?“

„Dobře,“ usmála se maminka vděčně. „Když vyjde čas. Mám tě ráda,“ přitáhla si Pamelu na klín.

„Já tebe taky, mami. I Jeremyho.“

„Já vím.“

„Zapíná zipy?“

„Jo. Aspoň chvíli máme klid. Využij toho a jdi si napsat úkoly.“

„Mami, je první den školy, ještě nemáme žádný úkol.“

„A jo, vidíš,“ vzdychla máma. „Jsem tak unavená, že mi to nemyslí.“

„To tím stěhováním. A taky že Remík letos nebyl na táboře. Nestihla sis odpočinout.“

„A dneska už nestihnu,“ ukázala máma s povzdechem na otevírající se dveře.

„Máš hlad,“ oznámil Jeremiáš.

„Máš hlad? Dobře. Tak co uděláš?“ zeptala se máma a odvedla Jeremiáše k nástěnce s obrázkovým rozpisem. „Říkej,“ ukázala prstem na první piktogram.

„Ruce umýt,“ řekl Jeremiáš a rozběhl se ke koupelně.

Za chvíli byl zpátky.

„Chleba ve skříňce.“

„Vzalas krájený?“ obrátila se máma na Pamelu. Ta mlčky přikývla a sáhla do poličky pro vykrajovátko určené na linecká kolečka.

„Kolečka,“ zatřepal Jeremiáš rukama, a zatímco Pamela z krajců vykrajovala požadovaný tvar, Jeremiáš se běžel k obrázkovému rozpisu přesvědčit, jestli postupuje správně.

„Lednice. Salám,“ zamával znovu rukama.

Pak z umaštěného papíru vytahoval jedno kolečko salámu po druhém a neohrabanými prsty je pokládal na čtyři kroužky chleba, které Pamela namazala máslem.

„Talíř,“ pokračoval podle rozpisu.

„Správně, talíř,“ přikývla máma a podala mu talíř, aby si na něj Jeremiáš mohl chleba se salámem naskládat. „A můžeš jíst.“

„Můžeš jíst,“ zopakoval Jeremiáš a zamířil ke stolu, kde do sebe chleby vmžiku nasoukal.

Pak se s pokličkou v ruce postavil ke dveřím.

„Dneska nepůjdeme na procházku,“ řekla maminka mírně.
„Byl jsi ve škole.“

„Jdeme,“ opáčil Jeremiáš.

„Půjdeme zítra.“

„Jdeme!“

„Zítra, Remíku, ano?“

Jeremiáš přistoupil k nástěnce a prsty si ukazoval obrázky s jednotlivými fázemi dne. Po odpolední svačině následoval symbol kráčejících nohou.

„Jdeme!“ zopakoval důrazně s prstem na obrázku.

„A jo! Zapomněla jsem vyměnit rozpis,“ vzdychla máma. „Včera jsme jen probírali, že půjde do školy. Procházku jsem z nástěnky nesundala, moje chyba.“

„Já ho vezmu, mami,“ nabídla se Pamela. „Jdeme, Remíku?“

„Jdeme!“

A už zase stál u dveří.

Vystoupili z výtahu, minuli schránky a prosklenými dveřmi vyšli před dům. Jeremiáš s pokličkou v ruce neochvějně zamířil k popelnicím. Pamela jen rezignovaně protočila oči a vzdychla. Jestli jí na procházkách s bráchou něco vadilo, tak právě pachy. Jeremiáš pachy naopak miloval. Na odpadky nesahal, ale s nadšením očichával každou popelnici, nejdéle ty se směsným odpadem. Papír a plasty ho nechávaly chladným. O něco víc se mu zamlouval kontejner na sklo, z něhož často čpěly výpary zbytků kyselých okurek, kečupu, zvětralého vína a kdovíčeho dalšího.

„Půjďme dál,“ zatahala Pamela Jeremiáše za ruku.

Smrad z popelnic nebyl to jediné, co jí teď vadilo. Ani se nemusela dívat vzhůru do oken paneláku a věděla, že za záclonami několika oken mají sousedi povyražení. Jeremiáš se naštěstí pachů nasytil a byl ochoten jít dál. Zamířil k řadě zaparkovaných aut, kterým pravidelně obdivoval volanty a poklice na kolech.

„Kulatý!“ oznámil Pamele spokojeně.

Kývla, ale byla ve střehu. Věděla, že procházejí rizikovou oblastí. Pokud byla auta zaparkovaná v jiném pořadí, než jak si je Jeremiáš zapamatoval, když se přistěhovali a poprvé se šli projít, zažíval hluboké zoufalství. Naštěstí to bylo parkoviště rezidentů a většina řidičů tu měla svá stálá místa. Pokud nějaké auto právě chybělo, přešel to Jeremiáš s klidem. Ale když parkovalo jinde než obvykle nebo když na jeho místě stálo jiné auto, bylo zle. Zdálo se, že taková situace právě nastala. Jeremiáš se zastavil u stříbrné octavie a začal se rozčileně kolébat ze strany na stranu.

„Bílá Mazda CX-3! Bílá Mazda CX-3!“ volal a vypadal u toho naprosto zdrceně.

Pamelu napadlo, že kdyby mu právě ukradli jeho vlastní auto, nenesl by to zdaleka tak těžce jako fakt, že nějaké cizí auto parkuje na místě jiného cizího auta, v tomto případě bílé Mazdy CX-3. Pamela věděla, že nesmí připustit, aby rozrušení přešlo v záchvat. Rychle sáhla do kapsy pro bonbon.

„Musíme jít dál, Remí,“ pronesla důrazně a strčila při tom bratrovi bonbon před oči.

„Bílá Mazda CX-3!“ namítl Jeremiáš, ale všiml si bonbonu a upnul k němu svou pozornost.

„Když půjdeme, dostaneš bonbon.“

„Dostaneš bonbon,“ přikývl, strčil si ho do pusy a nechal se odvést.

Zbývající auta už naštěstí dodržovala zajetý parkovací pořádek, takže je Jeremiáš minul se spokojeným pomlaskáváním. Neochvějně zahnul k řadě kiosků a prodíral se mezi jejich zadním traktem a betonovou zídkou, kde to čpělo močí. Tuhle fázi cesty si Pamela pokaždé odpustila a trpělivě čekala, až se Jeremy z nevábného tunelu na druhém konci vynoří.

Pak už zbývalo jen zkontrolovat kryty několika kanálů, přičemž kulaté litinové poklopy ho doslova fascinovaly, kdežto obdélníkové mřížky ignoroval, ačkoliv pachů z nich muselo vycházet neskonalé víc.

Na psí louce se obvykle dlouho nezdrželi, zvlášť pokud se tam zrovna venčilo nějaké psisko. K psům měl Jeremiáš podivný vztah. Někdy se zdálo, že se mu líbí, a občas se za nimi cupitavě rozutíkal. Na druhou stranu bylo vidět, že se jich bojí. Jestliže se nějaký pes moc přiblížil, chytil se Jeremiáš mámy nebo Pamely za ruku a zavřel oči.

„Už půjdeme domů, ano?“ navrhla Pamela, když si všimla, že na druhém konci louky skotačí dvojice labradorů.

„Domů,“ kývl Jeremiáš a s pokličkou v ruce nasadil tempo, kterému Pamela jen tak tak stačila.

Až přibíhající kokršpaněl ho donutil zastavit. Pes se choval přátelsky, vrtěl ocáskem, ale pak se rozštěkal. Jeremiáš v panice popadl sestru za ruku a oči zavřel tak křečovitě, že se mu celá tvář zvrásnila. Vypadalo to komicky i strašidelně zároveň.

„Neboj, Remí, neboj. Tohle je hodný pes. Podívej, už běží pryč.“

„Nepodívej,“ vrtěl Jeremiáš sveřepě hlavou.

Se zavřenýma očima se pak za ruku nechal odvést až domů.